

Sygn. akt VI Ga 179/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Barbara Frankowska

Sędziowie: SO Renata Bober (spr.)

SO Anna Walus – Rząsa

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2016 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółki z o.o. R.

przeciwko: J. R.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w R.

V Wydziału Gospodarczego z dnia 27 sierpnia 2015 r., sygn. akt V GC 66/15

I. oddała apelację,

II. zasądza od pozwanego J. R. na rzecz powoda (...) Spółki z o.o. R. kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Renata Bober SSO Barbara Frankowska SSO Anna Walus – Rząsa

Sygn. akt **VI Ga 179/16**

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 8 września 2016 r.

Pozwem z dnia 14 sierpnia 2014 r. powód (...) sp. z o.o. w R. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. R. kwoty 66.910,14 zł z odsetkami.

Na uzasadnienie podał, że (...) sp. z o.o. wykonała na zlecenie J. R. roboty budowlane przy fundamentach pod wentylatory na blok nr 6 w Elektrowni (...). J. R. wykonywał te roboty jako podwykonawca (...) S.A. Zlecone prace objęły wykonanie cięcia fundamentów WS6.1 i WS6.2 wraz z wywozem i utylizacją powstałego gruzu oraz wykonanie prac zbrojeniowych i żelbetonowych zgodnie z projektem. Powyższe prace zostały wykonane przez powoda w sposób prawidłowy i bez zastrzeżeń ze strony wykonawcy robót – zarówno J. R., jak i (...) S.A. Łącznie wierzytelność (...) sp. z o.o. z tytułu wykonania powyższych prac wynosiła 388.896,73 zł. (...) S.A. oraz J. R. dokonali wpłaty 388.896,73 zł, a więc kwoty, na jaką nominalnie łącznie opiewały faktury nr (...). Jednakże zapłata w obu przypadkach nastąpiła

z opóźnieniem – termin płatności z faktury (...) r. upłynął 12 grudnia 2012 r. zaś z faktury (...) r. – 2 stycznia 2013 r. Korzystając z uprawnień jakie daje wierzycielowi art. 451 § 1 zd. 2 k.c. (...) sp. z o.o. zaliczyła dokonane wpłaty w pierwszej kolejności na związane z długami należności uboczne, najpierw na dług wcześniej wymagalny, tj. wynikający z faktury (...), później na dług z faktury (...).

Dochodzona niniejszym pozwem kwota, wynika z następującego zaliczenia dokonanych wpłat. W pierwszej kolejności zaliczono wpłatę (...) S.A. na poczet należności wynikających z wcześniej wymagalnej faktury VAT nr (...). Po myśli art. 451 § 1 zd. 2 k.c. zaliczenia dokonana przede wszystkim na odsetki związane z istniejącym długiem. Na dzień 16 kwietnia 2014 r., a więc na dzień dokonania wpłaty, odsetki ustawowe od kwoty 103.320,00 zł, na którą opiewała faktura VAT nr (...), za okres od dnia 13 grudnia 2012 r. (termin płatności faktury – 12 grudnia 2012 r.) wyniosły 18.031,46 zł. Po zaliczeniu zapłaty (...) S.A. (311.117,38 zł) na poczet powyższych odsetek (18.031,46 zł), resztę zapłaty (293.085,92 zł = 311.117,38 zł - 18.031,46 zł) zaliczono na poczet należności głównej (103.320,00 zł) wynikającej z faktury VAT nr (...). Powoduje to, że z zapłaty (...) S.A. do rozliczenia pozostała kwota 189.765,92 zł (293.085,92 zł - 103.320,00 zł).

Na dzień 16 kwietnia 2014 r., a więc na dzień dokonania wpłaty przez (...) S.A., odsetki ustawowe od kwoty 285.576,73 zł, na którą opiewała faktura VAT nr (...), za okres od dnia 3 stycznia 2013 r. (termin płatności faktury - 2 stycznia 2013 r.) wyniosły 47.703,05 zł. Po zaliczeniu pozostałej zapłaty (...) S.A. (189.765,92 zł) na poczet powyższych odsetek (47.703,05 zł), resztę zapłaty (142.062,87 zł = 189.765,92 zł - 47.703,05 zł) zaliczono na poczet należności głównej (285.576,73 zł) wynikającej z faktury VAT nr (...). Powoduje to, że do zapłaty z faktury VAT nr (...) pozostało 143.513,86 zł (285.576,73 zł - 142.062,87 zł).

Na dzień 9 maja 2014 r., a więc na dzień dokonania wpłaty przez J. R., odsetki ustawowe od pozostałej do zapłaty kwoty wynikającej z faktury VAT nr (...), tj. od 143.513,86 zł, za okres od dnia 17 kwietnia 2014 r. wyniosły 1.175,63 zł. Po zaliczeniu zapłaty J. R. (77.779,35 zł) na poczet powyższych odsetek (1.175,63 zł), resztę zapłaty (76.603,72 zł = 77.779,35 zł - 1.175,63 zł) zaliczono na poczet należności głównej pozostałej do zapłaty (143.513,86 zł) z faktury VAT nr (...). Powoduje to, że do zapłaty z faktury VAT nr (...) pozostała nadal kwota 66.910,14 zł (143.513,86 zł - 76.603,72 zł) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10 maja 2014 r.

Powód przyjął, że wynikające ze wskazanych faktury należności i ich wysokość nie są sporne skoro dokonano zapłat na ich podstawie i w kwocie odpowiadającej ich wartości brutto. Pozostała do zapłaty kwota wynika z opóźnienia w zapłacie należności i zaliczenia przez powoda wpłat w pierwszej kolejności na odsetki wynikające z tego opóźnienia.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa ewentualnie z ostrożności procesowej o oddalenie roszczenia powyżej 20% żądanej kwoty. Jednocześnie wniósł o przyznanie (...) S.A.

W uzasadnieniu wskazał, iż w umowie (...) zawartej w dniu 11 maja 2012 r. w R. przez (...) S.A. – zamawiającym, a J. R. prowadzącym działalność gospodarczą p/n (...) J. R. z siedzibą w R. – wykonawcą, strony jako przedmiot umowy wskazały wykonanie, dostawę wraz z nadzorem nad montażem i uruchomieniem wentylatorów przeznaczonych dla Instalacji katalitycznego odazotowania spalin dla kotłów OP-650 nr 4,5,6,7,8 w Elektrowni (...) S.A.

W pierwotnej wersji i zakresie umowy pozwany zobowiązany był do wykonania w zakresie prac zw. z fundamentami, montażu tzw. nowych kotew i ew. renowację fundamentów związaną z demontażem starych wentylatorów i montażem nowych. Po dokonaniu demontażu starych wentylatorów okazało się, iż ich stan techniczny jest zły. Koniecznym zatem stało się wykonanie kompleksowej naprawy ww. fundamentów, co skutkowało de facto ich wykonaniem od nowa. Firmą, która wykonywała ww. zakres prac był powód. Strona pozwana nie przewidywała konieczności wykonania ww. zakresu prac, zatem ustaliła z (...) S.A., iż to firma z R. pokryje koszty związane z odbudową fundamentów pod montaż wentylatorów. Strony uzgodniły wysokość wzajemnego zobowiązania, bowiem część kosztów pozwany winien był ponieść z uwagi na przewidziany w umowie z (...) S.A. zakres prac, który go obciążał. W dniu 26 marca 2014 r. (...) S.A. podpisał z pozwanym aneks nr (...) do umowy Nr (...) z dnia 11 maja 2012 r. Zgodnie z wcześniej zawartym porozumieniem, w przedmiotowym aneksie znalazł się m.in. zapis dotyczący rozliczenia za prace dodatkowe. Zgodnie z § 5 ust. 4 rozliczenie za prace dodatkowe, związane z etapem I miało nastąpić na podstawie refaktury wystawionej

przez pozwanego na rzecz (...) S.A., na podstawie zestawienia kosztów rzeczywiście poniesionych przez (...) dla wykonania remontu fundamentów dot. etapu I. R. wskazywać miała polecenie zapłaty na rzecz podmiotu trzeciego, który na zlecenie (...) wykonał remont fundamentów. (...) S.A. zostało zobowiązane do zapłaty 80% kosztów rzeczywiście poniesionych przez (...) dla wykonania remontu fundamentów etapu I. W zawartej pomiędzy (...) S.A. a (...) umowie strony przewidziały możliwość zlecenia wykonania części prac podwykonawcom. Zgodnie z tym postanowieniem, (...) za wiedzą i zgodą (...) S.A. zlecił (...) Sp. z o.o. wykonanie części robót budowlanych przy fundamentach pod wentylatory na bloku nr 6 w Elektrowni (...), tj. wykonanie cięcia fundamentów WS6.1 i WS6.2 wraz z wywozem i utylizacją powstałego gruzu oraz wykonanie prac zbrojeniowych i żelbetowych zgodnie z projektem.

Stosownie do poczynionych ustaleń pomiędzy stronami (... Sp. z o.o.) przy udziale (...) S.A., (...), po uzyskaniu zapłaty od (...) S.A., przelał pieniądze na konto powoda. Ponadto pozwany podał, że nie sposób zgodzić się z twierdzeniami powoda, że prace zostały wykonane w sposób prawidłowy i bez zastrzeżeń. (...) S.A. zakwestionowało prawidłowość wykonanych fundamentów pod wentylatory, co w konsekwencji doprowadziło do znacznego opóźnienia w zapłacie za wykonane roboty.

Wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2015 r. sygn. akt V GC 66/15 Sąd Rejonowy w R. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 66.910,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 maja 2015 r. do dnia zapłaty (pkt I) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda łącznie kwotę 6.963 zł tytułem kosztów procesu (pkt II).

Sąd Rejonowy wskazał, że niesporne między stronami są wielkości kwot tytułem wynagrodzenia, niesporne są daty i kwoty poszczególnych wpłat. Aneks do umowy (...)/ (...) S.A. w R. umówił się z pozwanym, że co do prac, które wykonał powód, (...) S.A. w R. zapłaci na podstawie refaktury 80% kosztów, a pozwany 20%. Powód nie był stroną tego porozumienia.

Sąd Rejonowy wskazał, iż pozwany w sprzeciwie w sposób bardzo ogólnikowy powołuje się na wadliwość robót, jak i na ustne ustalenia, co do ustalenia terminu zapłaty. Te zarzuty w sprzeciwie postawione są w sposób tak ogólny, że nie dają podstaw do ustalenia, że są skuteczne. Brak twierdzeń pozwanego, jakie były wady, kiedy zgłoszone, jakie uprawnienia pozwany realizował, w jaki sposób i na kiedy strony zmieniły termin płatności. Wobec braku podania powyższych brak, więc w sprawie okoliczności, na jakie miałyby być prowadzone postępowanie dowodowe. Ponieważ pozwany mimo braku twierdzeń dostatecznie sprecyzowanych zgłosił wnioski dowodowe Sąd wezwał wnioskowane osoby na dwa terminy. Osoby te nie stawily się zgłaszając usprawiedliwienia bądź delegacją wystawioną przez pozwanego, bądź zwolnieniem lekarskim. Ocena całościowa twierdzeń ze sprzeciwu i zachowania pozwanego i świadków prowadzi do przekonania, że dowody zgłoszone zostały dla zwłoki. Z tych też powodów dowody te należało pominąć. Sąd podał dalej, że bezsporny jest termin dokonania zapłaty kwoty, które były zapłacone, jak i kwota wyliczonych odsetek. Pozwany nie złożył skutecznych zarzutów przeciwko żądaniu pozwu i nie skorzystał z możliwości sprecyzowania powyższych na rozprawie. Porozumienie, które zawarł pozwany z (...) S.A. nie jest wiążące dla powoda. Wobec powyższego Sąd Rejonowy zasądził należność na mocy art. 627 k.c. art. 481 k.c. O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 98 k.p.c.

Od powyższego wyroku apelację wniósł pozwany zaskarżając go w całości i zarzucając mu obrazę przepisów postępowania cywilnego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) naruszenie art. 232 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego, a także w sposób nasuwający zastrzeżenia z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania, a wyrażająca się w niezasadnym przyjęciu, że porozumienie, które miał pozwany z (...) S.A. nie jest wiążące dla powoda, podczas gdy z analizy sprawy wynika, iż pozwany był związany potwierdzeniem przez (...) S.A. prawidłowości wykonania robót przez podwykonawcę, jak również, iż to (...) S.A. zgodnie z ustaleniami ponosił koszty w wysokości 80%;

b) naruszenie art. 217 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 162 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez uznanie, że wnioski dowodowe w przedmiocie przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadków A. K. i A. S. są zgłoszone

dla zwłoki, co skutkowało oddaleniem tych wniosków mimo, iż ich przeprowadzenie było niezbędne do prawidłowej oceny zaistniałych okoliczności w sprawie;

c) naruszenie art. 227 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie, przejawiające się w oddaleniu wniosków dowodowych, które miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy oraz nierozpoznanie istoty sprawy poprzez niezbadanie i niewyjaśnienie merytorycznych twierdzeń i dowodów powoda potwierdzających zasadność powództwa;

d) naruszenie art. 227 k.p.c., 232 k.p.c. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadków A. K. i A. S., co doprowadziło do niewyjaśnienia istoty sprawy, chociaż strona pozwana w trakcie postępowania zawniosowała o przeprowadzenie tych dowodów mimo to Sąd I instancji oddalił je uznając, że świadkowie ci są powołani wyłącznie dla zwłoki, podczas gdy zapoznanie się z faktami i informacjami, jakimi dysponowali świadkowie warunkowało możliwość dogłębnego wyjaśnienia istoty sprawy;

e) naruszenie art. 328 k.p.c. poprzez:

- brak w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wszystkich elementów składających się na prawidłowe uzasadnienie,
- jego niezastosowanie i w konsekwencji uzasadnienie przez Sąd I instancji zaskarżonego wyroku w sposób lakoniczny i sprzeczny z przepisami prawa – polegający na braku zachowania ustawowych wymogów oraz zaniechaniu wyjaśnienia najważniejszych kwestii i rzeczywistych przyczyn uwzględnienia powództwa;
- bezpośrednie zastosowanie w uzasadnieniu wyroku stanowiska powoda wynikającego z treści złożonego pozwu, co pozwala na przyjęcie, iż Sąd I instancji oparł zaskarżone orzeczenie nie na własnych ustaleniach, lecz przyjął za własne – stanowisko powoda zaprezentowane w piśmie procesowym i załączonych do niego dowodów;
- niewskazanie przyczyn, dla których Sąd I instancji odmówił wiarygodności i mocy dowodowej dowodom przedstawionym przez pozwanego na okoliczność uzasadniająca oddalenie pozwu;
- niewyjaśnienie podstawy prawnej zaskarżonego wyroku z przytoczeniem przepisów prawa;
- poprzez niewskazanie przyczyn, dla których Sąd zastosował w sprawie art. 98 k.p.c.

Wskazując na powyższe pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie roszczenia powoda powyżej 20% żądanej kwoty bądź uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Nadto wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje.

W uzasadnieniu apelacji pozwany szczegółowo odniósł się do podniesionych zarzutów.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie jej w całości jako bezzasadnej i wniósł o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej okazała się nieuzasadniona.

Zaprezentowane przez skarżącego w apelacji zarzuty nie podważają prawidłowości ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji co do kwestii istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy i wyprowadzonych na ich podstawie wniosków o zasadności roszczenia powoda. Sąd I instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i na jego podstawie poczynił adekwatne do treści materiału procesowego ustalenia faktyczne. Ustalenia te Sąd odwoławczy przyjmuje za własne.

Apelacja pozwanego opierała się w zasadzie na kwestionowaniu przeprowadzonej przez Sąd meriti oceny materiału dowodowego, a więc naruszeniu przepisu art. 233 § 1 k.p.c. W ocenie Sądu Okręgowego wszelkie ustalenia

faktyczne poczynione przez Sąd I instancji były prawidłowe i znajdowały oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, dlatego też Sąd Okręgowy przyjął je za podstawę swojego rozstrzygnięcia. Czyniąc rozważania co do zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wskazać trzeba w pierwszej kolejności, iż według ugruntowanego w orzecznictwie stanowiska, zarzut obrazy wskazanego przepisu nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystniejszych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, oceny materiału dowodowego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99). Wykazanie przez powoda, iż Sąd naruszył przepis art. 233 § 1 k.p.c. oraz że fakt ten mógł mieć istotny wpływ na wynik sprawy, nie może być zastąpione odmienną interpretacją dowodów zebranych w sprawie chyba, że strona jednocześnie wykaże, iż ocena dowodów, przyjęta przez Sąd za podstawę rozstrzygnięcia, przekracza granice swobodnej oceny dowodów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00). Oznacza to, że postawienie zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów. Osoba skarżąca może tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurystycznymi, że Sąd naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności oraz mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99).

Odnosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, iż wszelkie zarzuty apelującego skierowane przeciwko podstawie faktycznej są bezprzedmiotowe. Zarzuty apelacji sprowadzają się do gołosłownej polemiki pozwanego z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu I instancji, stanowią polemikę ze swobodną oceną dowodów przeprowadzoną przez Sąd I instancji, której to ocenie nie można nic zarzucić, skoro ocena ta nie wykracza poza ramy określone w art. 233 § 1 k.p.c. i koncentrują się na próbie przeforsowania przez pozwanego swojego stanowiska w sprawie.

Bezspornie z treści materiału dowodowego wynika bowiem, iż to strona pozwana zleciła pozwanemu wykonanie prac, a więc doszło do zawarcia umowy pomiędzy powodem a pozwanym, bez udziału podmiotu trzeciego. Tylko z pozwanym wiązał powoda stosunek prawny i to wobec pozwanego powód był zobowiązany do wykonania zleconych prac, zaś pozwany zobowiązany był do zapłaty stosownego wynagrodzenia. Stosunki prawne łączące pozwanego z (...) S.A. nie mają jakiegokolwiek znaczenia w perspektywie żądania powoda. Stąd też powoływanie się na wzajemne ustalenia dokonywane na linii pozwany – (...) S.A. uznać należy za bezprzedmiotowe w perspektywie oceny żądania powoda. Stosunki prawne łączące pozwanego z osobami trzecimi nie mają w tym zakresie znaczenia, a są jedynie podstawą do wzajemnych rozliczeń pomiędzy pozwanym, a tymi osobami.

Natomiast zarzutem podstawowym apelacji było dokonanie nieprawidłowej oceny materiału dowodowego poprzez pominięcie dowodów z zawnioskowanych świadków A. S. i A. K., które miały zeznawać na okoliczność dokonania ustaleń, co do terminów płatności innych niż wynika to z dokumentów rozliczeniowych wystawionych przez powoda, co rzutować miałyby na wysokość naliczonych odsetek. Apelujący zarzuca, że dowody te były niezbędne dla rozstrzygnięcia w sprawie, a pominięcie ich przez Sąd z argumentacją, że jedynie powodowało to przewleczenie postępowania w sprawie było niczym nieuzasadnione.

W ocenie Sądu Okręgowego decyzja Sądu Rejonowego na ostatniej rozprawie podjęta w przedmiocie pominięcia tych wniosków dowodowych była słuszna i również w tym zakresie nie sposób postawić skutecznych zarzutów naruszenia przepisów proceduralnych. Pozwany formułując zarzuty przeciwko żądaniu powoda i wnioskując o przesłuchanie świadków stwierdził, że opóźnienie w zapłacie, będące skutkiem kwestionowania przez zamawiającego prawidłowości wykonanych prac zleconych podwykonawcy, doprowadziły do podjęcia pomiędzy stronami niniejszego postępowania ustnych uzgodnień, co do odroczenia terminu płatności wynikających z przedmiotowych faktur, ustalenia te obejmowały również kwestie odsetek. Tym samym pozwany zobligowany był powyższą okoliczność udowodnić po myśli art. 6 k.c., czemu jednak nie sprostał. Pozwany w żaden sposób nie przedstawił jakichkolwiek twierdzeń, co do tego, jakie te ustalenia były, nie wskazując nawet podstawowej okoliczności, czyli terminu do jakiego to odroczenie nastąpiło, a więc niejako zmierzał do poszukiwania wiedzy, jakie te ustalenia były zeznaniami świadków, o które wnosił. W tym stanie rzeczy skoro na dalsze wezwanie Sądu nie potrafił również sprecyzować, czy te ustalenia były inne niż wynikało to z dokumentów, które zostały w sprawie przedłożone, wniosek o przesłuchanie świadków na

bliżej niesprecyzowane okoliczności należało pominąć, co słusznie zrobił Sąd I instancji. Gdyby miało dojść do ustaleń pomiędzy stronami, co do odroczenia terminów płatności ze wskazanych faktur, to reguły doświadczenia życiowego zdają się przemawiać również za tym, że ustalenia te przybrałyby formę pisemną, a nie jak wskazuje pozwany – ustną. Za takim stanowiskiem przemawia zarówno wysokość kwoty dochodzonych należności, jak również to, że do ustaleń miało dojść pomiędzy profesjonalnymi uczestnikami obrotu gospodarczego.

Na marginesie wskazać należy, iż Sąd I instancji uprawniony był do przyjęcia, iż wnioskowane przez pozwanego dowody zgłoszone zostały dla zwłoki. Na powyższe wskazuje to, iż po pierwsze świadek A. K., jak i sam pozwany nie usprawiedliwiali swojej nieobecności na terminie rozpraw zwolnieniami lekarskimi wystawionymi przez lekarza sądowego, a po drugie świadek A. S., która jest pracownikiem pozwanego dwukrotnie nie stawiała się na wezwanie Sądu usprawiedliwiając swoją nieobecność koniecznością wyjazdu służbowego, na który to wyjazd, kierował ją sam pozwany. Tak więc pozwany powoływał się na zeznania wskazując swojego świadka, a jednocześnie uniemożliwiał mu stawianictwo w sądzie. Takie postępowanie w sposób jednoznaczny wskazuje na to, iż celem było przewlekanie postępowania w sprawie.

Pozwany w sposób jedynie ogólny i bez poparcia jakimkolwiek materiałem dowodowym wskazywał na wadliwe wykonanie zleconych powodowi robót, bez wskazania zakresu wad, terminu ich zgłoszenia, zgłaszanych z tego tytułu uwag czy roszczeń. Z dowodów zgromadzonych w sprawie wyłania się natomiast zupełnie odmienny stan faktyczny od powyższego. Prace zostały odebrane bez zastrzeżeń, ani pozwany ani (...) S.A. nie zgłaszali jakichkolwiek zastrzeżeń powodowi, co do jakości wykonanych prac, nie wzywano powoda do usunięcia jakichkolwiek usterek czy wad. Ponadto dokonane przez (...) S.A. i pozwanego wpłaty, wprawdzie dokonane ponad rok po terminie wymagalności, odpowiadają co do wartości sumie faktur VAT wystawionych przez powoda, tj. faktur VAT nr (...) z dnia 21 listopada 2012 r. oraz nr (...) z dnia 12 grudnia 2012 r. Zarzuty więc co do wadliwości prac nie tylko nie zostały poparte żadnymi dowodami, ale także w świetle pozostałych okoliczności, a więc zapłacenia należności w całości, wydają się być czynione jedynie na użytek niniejszego postępowania. To problemy finansowe i brak płynności finansowej po stronie pozwanego były prawdopodobnym powodem opóźnienia w zapłacie wobec powoda, a nie wadliwość wykonanych robót przez powoda. Wszystkie powołane w sprawie okoliczności przemawiają, więc za tym, że w rzeczywistości pomiędzy stronami nie doszło do porozumienia w zakresie odroczenia terminu płatności za dokonane prace.

Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji nie doszło też do naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego uzasadnienie wyroku wyjaśnia przyczyny, dla jakich orzeczenie zostało wydane, jest sporządzane już po wydaniu wyroku, a zatem wynik sprawy z reguły nie zależy od tego, jak napisane zostało uzasadnienie i czy zawiera ono wszystkie wymagane elementy. W konsekwencji zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2009 r. II PK 129/09). W niniejszej sprawie wyrok Sądu Rejonowego poddaje się kontroli instancyjnej, a uzasadnienie wyjaśnia w sposób dostateczny motywy przyjętego stanowiska w sprawie będącego podstawą rozstrzygnięcia merytorycznego.

Mając na uwadze powyższe rozważania wyrok Sądu Rejonowego należało uznać za w pełni trafny, wobec czego apelację oddalono na podstawie art. 385 k.p.c.

W przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 6 pkt 6 oraz § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.